

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Vita P. Ignatii Loiolae, Qui religionem Clericorum
Societatis Iesv instituit**

**Ribadeneyra, Pedro de
Coloniæ Agrippinæ, 1602**

Scrupulis angitur, & probatur à Deo. VI.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45323

40 VITAE IGNATII
SCRIPVLIS ANGITVR,
& probatur à Deo.

CAPVT VI.

IN hanc palæstram noster miles ingressus, quatuor iam menses pugnando traxerat, calliditatem demonum quicum pugnam inierat, cogitationesque profus ignorans. Tenebatur enim eundem tenorem vitæ, & iniquabili conscientiaë tranquillitate persistabat. Nondum tentationum aculeo excruerat Satanas, nondum terrorum minasque suas tyroni Christi intortauerat: nōdum depulsis tenebris, rufus consolationis lumen redierat, nondum deniq; commutationes rerum & spiritualis hominis affecti & lacti, incenit, & exultantis vicissitudines, conuersionesque perspexerat; cum illud die quodam, situ squaloreq; confectus & in Xenodochio versantem aggressus est: Et quid tu in his sordibus, inquit, in hoc pedōre iaces? quid vilibus vestibus, & obsoletis sordidatus incidis? & quid cum abiectis hominibus sedens, generis tui nobilitatem obscuras? Sed Ignatius cōfestim se medicum socium propiorē adiunxit, & familia

rius etiam versari inter eos cœpit, atq;
hoc eius factō diabolus repulsus est.
Alio item die, cū fessus valde esset,
illam etiam cogitationem permole-
stā passus est: Qui (inquit) fieri potest,
vt duram hęc, & feram agrestium ho-
minum vitam septuaginta annos, ad
quos victurus es, perferas? cui ille: Nū-
quid tu mihi vnus horæ spacium cer-
tum præstabis? vitæ enim momenta
non in tua, sed in Domini sunt pote-
state & 70. anni laborum ac pœnitent-
tiæ, quid sunt cū æternitate collati?
Atque his duobus tantum telis apertè
intentatis, per vniuersam vitam appe-
titus eius animus est, vt à cœpto viuendi
cursu pedem referret. Quòd cū eius
omnis vita laborū, periculorum, mo-
lestiarum, vexationū plenissima fue-
rit, (vt ex ijs quæ fecit, passusque est,
facile apparet) perspicuum est diuinæ
erga Ignatium benignitatis argumen-
tum, quā illum Dominus præuenit
in benedictionibus dulcedinis. Il-
lud tamen noui, ab hac tentatio-
ne, eius animo accidit, quòd mag-
nas interdum permutationes, con-
trariosque quasi spirituum impulsus
sentire cœpit. Nam oranti aliquando
illi, & in pijs exercitationibus religio-
sè

sè versanti, exarescebat repente non
 nunquam animus, & in eas angustias
 incidebat, ut se explicare vix posset:
 ubiq; displiceret, & diuini spiritus iu-
 tatem minimè sentiret. Rursus tam
 tam copiosa diuinæ consolationis
 affluebat, ut in eius luce, præcedentis
 mœstitiæ caligine non appareret quid
 Quod ille discrimen, varietatem
 attendens, admirabundus, & rei non
 tate perculsus, Quid hoc, inquit, nisi
 quam nos viam ingredimur: quod
 litæ genus arripimus? Sed interim
 scrupulorum stimulis pungi, & peccato-
 rum suorum conscientia torquere
 coepit, ut lachrymans dies cum noctibus
 iungeret, semper anxius, semper
 sollicitus. Etsi enim quàm accuratim
 mē omnia præteritæ vitæ crimina
 rat confessus; illa tamen semper
 extimulabatur, nū hoc confessus sum
 num illud bene explicauimus: num satis
 pertè quæ ad rem pertinebant adieci-
 num aliquid vel affixi, vel omisi: quibus
 quidem aculeis adeò vexabatur, nu-
 nusquam acquiesceret, nullis orationibus,
 vigilijs, ieiunijs, flagellis denique
 leuaretur: sed mœrore prostratus,
 quadam acerbissimi doloris carnifici-
 na exanimatus, & confectus iacere

Ad sacratissimam Eucharistiam de more, quasi ad sacram anchoram confugiebat: sed cum ori iam admoueretur panis viuificus, scrupulorum vi, & subito quasi ventorum cōcurfu abreptus, surgebat, & lacrymis se gemitibusq; penitus dabat, & ad Dominiū clamabat, Domine vim patior, respō- *Isa. 38.*
 de pro me: & infelix ego homo, quis *Rom. 7.*
 me liberabit de corpore mortis huius? Occurrebat quidem vnum illi remedium, idq; presentissimū, si spiritalis pater, cui cōscientiam suam, & inter nos animi motus omnino aperiebat, tranquillo se, pacatoq; animo esse iuberet, & Domini nostri Iesu Christi nomine mandaret, ne exacte vite peccata amplius confiteretur. Sed tamen, ne à se profecta medicina sanitatem non faceret, sed dolorem augetet, spiritali hoc patri dicere non audebat. Cum igitur aliquandiu hanc mentis vexationem pertulisset, quodam die tam grauitate, dolenteq; ab ijs scrupulorum tormentis est habitus, vt omni solatio destitutus, se totum orationi traderet, & fidei feruore succensus, clara magnaue etiam voce clamaret: Infelix ego homo, quis me libe- *Rom. 7.*
 rabit de corpore mortis huius? Domi- *Psal. 143.*
 ne

ne vim patior, responde pro me. Sues lud
currere Domine, subueni Domine: Et one
mitte manum tuam de alto Domine: ut po
misericordia mea, refugium meum in m
liberator meus: Protector meus in te an q
spero, quia nullam ab hominibus, nepte
lam à creata vlla natura pacem aut rehil
quem inuenio. Attende, & fac: illuiter
mina faciem tuam super seruum tuum cui s
um: ostende mihi viam, in qua ambulaba
lem, quia Deus meus es tu. Quòd si velas in
catulum præceptorem mihi, & perilijs v
turbatæ mentis pacificatorem dede ilic
ris, ego verò non recuso: libenter illius a
lun. ducem, illum vitæ magistrum titatu
auctore sequar. Inter hæc rursus vehemelle
mētissima hominem cogitatio inuarehe
debat, vt ex cellula, vbi erat (nam eum
hospitali pauperū domo in Domini mor
canorum cœnobium emigrarat) secessisse
præcipitem daret. Sed ille: Non faciant
am, non te offendam Domine: quia tū
es Deus meus, fortitudo mea: quare me de D
repulisti, & quare tristis incedo, dum remi
affligit me inimicus, dum dicitur mihi Deo
quotidie, vbi est Deus tuus? In has vo xim
ces erumpenti, & præ dolore gemen die
ti venit in mentem cuiusdam san pug
cti viri, qui, vt nescio quid à Deo im nebr
petraret, tam diu cibo abstinuit, dond lus o
illu

*Psal. 17.**Psal. 118.**Psal. 42.*

Suo iud consequeretur. Ad cuius imita-
ne: Eonem, statuit non prius cibum vllū,
nec potum capere (nisi fortè mors illā
eum mineret) quàm optatam mentis
in tranquillitatem inueniret. Quocirca
s, neptem integros dies ita ieiunus fuit,
ut nihil vt omninò gustaret, cum tamen
illunterea, vel de quotidiana precatione
m tu cui septenas flexis genibus horas va-
mburabat) vel de verberationib. quas ter-
si velas in dies singulos vsurpabat, vel de
per- lijs vsitatis instituti ipsius officijs, ni-
de de il iccirco remitteret. Et cum se viti-
teribus adhuc integris, minimeque debi-
um titatum videret, & progredi longius
vehellet, prohibitus à Confessario est, ac
inua- rehementer deterritus, iussusque ci-
m epum capere, cum die Dominico suo
mini- more illi peccata sua, & quid etiam fe-
) se fecisset, indicasset. Paruit cōfessario ne-
a faci- ganti absolutionem se daturum, ni ci-
uia ta- bū sumeret, & hortanti vt peccata sua,
re me- de Dei benignitate cōfessus ab illo tibi
dum- remissa piè crederet, ne repugnare
mili- Deo velle videretur, eoq; se die, & pro-
s vo- ximo liberum sensit: tertio verò post
men- die oppugnatus iterum est, sed op-
san- pugnationis is finis fuit, vt disiectis te-
o im- nebris, quas rebus clarissimis diabo-
donc- lus obducere conabatur, & reddita di-
illu- sua

uina luce, quasi apertis oculis, è se
no excitatus, magna animi claritate
constantiaq; ante actæ vitæ memori-
am obliuione obruere, & obducta pe-
ccatorum vulnera amplius in confe-
sione non refricare decerneret: tan-
tamque mentis tranquillitatem, &
spirituum discretionem, atque ser-
pulosarum mentium curandarum gra-
tiam à Deo est cōsecutus, ut nemo se-
rè hac ægritudine affectus, sanitatem
ab Ignatio non inueniret. Neq; enim
sibi solum probabatur, sed nobis et-
iam erudiebatur Ignatius. Probat enim
Deus cum omnes milites suos, tum
os maximè, qui reliquorum duces fi-
turi sunt, humiles, & probatos conse-
latur, ut possint & ipsi consolari eos
qui in omni pressura sunt.

2. Cor. 2.

POST TENTATIONE

Illustratur.

CAPVT VII.

CVM igitur Dei misericordia
tentationum angustijs emer-
set, & tanquam iccirco de summa animi
contentione ad virtutum omnium
veram in se imaginem exprimendam